

Arrest

nr. 196 581 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BYUMA *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name hun vrees voor vervolging door sjjiitische milities. In het kader van hun huidige asielaanvraag geven verzoekers evenwel aan niet gevisieerd te zijn door sjjiitische milities omwille van verzoekers alcoholconsumptie maar wel omdat verzoeker in april 2014 een familie uit Ramadi geholpen heeft om naar Bagdad te verhuizen.

Verzoekers hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 165 152 van 1 april 2016 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor verzoekers als burger in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een kopie van de identiteitskaart van verzoekers zus, een kopie van de identiteitskaart van verzoekers schoonmoeder, hun origineel paspoort en die van hun kinderen, een kopie van het nationaliteitsbewijs van verzoekers zus, foto's van hun huis, verzendingsnota's van DHL, TNT en UPC, een kopie van een klacht bij de politie in verband met de opschriften op hun huis, een aangifte bij de politie in verband met de bomaanslag en een bijhorend plannetje, een proces verbaal in verband met de aanslag op het huis en een CD-rom met een filmpje van verzoekers zus die hem aanraadt niet terug te keren naar Irak.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane vaststellingen geenszins weerleggen noch ontkrachten.

Verzoekers hun huidige verklaringen, met name dat verzoeker geviseerd wordt omdat hij een familie uit Ramadi geholpen heeft om naar Bagdad te verhuizen, overtuigen blijkens de bestreden beslissing allerminst. De redenen hiertoe worden in de bestreden beslissing op een omstandige wijze uiteengezet, motieven welke door verzoekers niet op afdoende wijze worden weerlegd.

Zo wordt vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun vorige beroepsprocedure met geen woord gerept hebben over de beweerde oorzaak die zij heden aanvoeren, terwijl zij reeds in februari 2016 hiervan op de hoogte werden gesteld en de zitting van deze Raad plaatsvond op 4 maart 2016. Verzoekers leggen uit dat zij op de zitting danig onder de indruk waren en niet uit eigen beweging verdere uitleg durfden geven. De Raad wijst er evenwel op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "angst" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekers hebben immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Bovendien mag redelijkerwijze ervan uitgegaan worden dat verzoekers deze nieuw verkregen én belangrijke informatie die de kern uitmaakt van hun asielrelaas, reeds op voorhand met hun advocaat zouden hebben besproken, temeer zij reeds in februari 2016 hiervan op de hoogte werden gesteld. Evenwel maakte de advocaat van verzoekers ter terechtzitting evenmin enige melding van de 'ware' reden waarom verzoeker bedreigd wordt door sjiiitische milities.

Daarenboven heeft verzoeker ook in het kader van hun huidige asielaanvraag nagelaten de werkelijke reden van zijn vervolging te vermelden tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals in de bestreden beslissingen gemotiveerd wordt, is verzoekers nalaten om de eigenlijke reden van zijn dreigementen en vervolging aan te halen bezwarend voor de geloofwaardigheid ervan. Verzoekers hun uitleg dat "De oorzaken en in het bijzonder de politiek achtergrond van wat gebeurde, zijn eigenlijk zaken die eerste verzoekers' hoofd wat te boven gaat" komt dermate gekunsteld over en acht de Raad niet dienend ter verschoning van het onvermeld laten van de ware reden van zijn dreigementen, een element waarvoor geen politieke achtergrond vereist is. Dat dit voor verzoeker, die een zelfstandige verkoper was in zijn land van herkomst, zijn petje te boven gaat terwijl zijn echtgenote, een huisvrouw, dit wel kon vermelden bij de DVZ is al helemaal ongeloofwaardig.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift op de foto's die zij in het kader van hun huidige asielaanvraag hebben bijgebracht van zichzelf bij hun huis voor de aanslag die plaatsvond op 9 februari 2016, om te bewijzen dat het wel degelijk hun huis betreft. Uit nazicht van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoekers deze foto's reeds in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben bijgebracht. De Raad oordeelde dienaangaande als volgt: "Zo al zou worden aangenomen dat de foto's daadwerkelijk verzoekers hun woning betreffen, kan hieruit op generlei wijze worden afgeleid waarom de opschriften op het huis werden nagelaten, noch in welke omstandigheden de woning beschadigd is geraakt. Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een

ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”

Ook de overige door verzoekers bijgebrachte documenten vermogen blijkens de bestreden beslissing hun geloofwaardigheid niet te herstellen. Ofschoon de door hen neergelegde klacht bij de politie in verband met de opschriften op hun huis, zoals verzoekers in hun verzoekschrift aangeven, inderdaad niet door deze Raad in het kader van hun vorige beroepsprocedure in overweging zijn genomen omdat het document niet vertaald was, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal inzake verzoekers hun huidige asielaanvraag het voormeld document wel inhoudelijk beoordeeld heeft, doch tot de conclusie gekomen is dat deze klacht (alsmede de overige neergelegde documenten) verzoekers hun kans op internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten. Zo wordt opgemerkt dat deze klacht louter verklaringen bevat die werden afgelegd door verzoekers zus. Verzoekers sommen vervolgens de overige door hen bijgebrachte documenten op, doch vermogen hiermee geenszins de desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de door hen neergelegde documenten kan worden afgeleid dat de voorgehouden schade aan hun huis daadwerkelijk het gevolg zou zijn geweest van een aanslag die persoonlijk op verzoeker gericht zou zijn geweest laat staan wat de reden is waarom verzoeker geviseerd zou worden.

5.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond

er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De argumentatie in het verzoekschrift met de verwijzing naar cijfermateriaal van Iraqi Body Count en een selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen. Dient te worden benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet. De cijfers van Iraqi Body Count omvatten overigens alle types van geweld en meten dus niet enkel het willekeurig geweld maar ook het conventiegerelateerde en crimineel geweld. Het Commissariaat-generaal houdt bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad ook rekening met het risico van onderrapportering en zal dus niet gefixeerd zijn op de pure cijfergegevens doch ook rekening houden met tal van andere factoren waaronder de impact van het geweld op het dagelijks leven in Bagdad.

Wat betreft de aanslagen die Bagdad op heden teisteren wijst de Raad er op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad voortdurend opvolgt. Recente ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van de COI Focussen opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Bagdad kenmerkt, worden deze COI Focussen versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focussen gestoeld zijn als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focussen niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. De door verzoekers bijgebrachte persartikels en rapporten zijn niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder.

De aangehaalde arresten van de Raad kunnen geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. In casu ligt recentere landeninformatie voor.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk een kwetsbaar profiel hebben binnen de huidige Iraakse context en zij reeds door sjiiitische milities werden gevisieerd. Verzoekende partijen lichten toe dat zij een familie hebben geholpen met de naam Abou Nassim uit Ramadi en dat zij pas recent te weten zijn gekomen dat zij om die reden weden gevisieerd. Verzoekende partijen wijzen erop dat op de ID-kaart de naam van Abou Nassims hoofdstam staat vermeld, met name Al Dulaim, en dit een grote stam is die gelinkt wordt met de provincie Al Anbar waar vele Irakezen zich hadden aangesloten bij IS. Daarnaast stellen zij dat eerste verzoekende partij haar naam zelf, Al-Janabi, rechtstreeks gelinkt is met IS. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat zij drie kleine kinderen hebben en dat zij familie hebben in andere provincies.

Het louter stellen dat zij een kwetsbaar profiel hebben en reeds door de sjiiitische milities werden gevisieerd, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen in gebreke blijven, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. De Raad wijst verder op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekers hun huidige verklaringen, met name dat verzoeker gevisieerd wordt omdat hij een familie uit Ramadi geholpen heeft om naar Bagdad te verhuizen, overtuigen blijkens de bestreden beslissing allerminst. De redenen hiertoe worden in de bestreden beslissing op een omstandige wijze uiteengezet, motieven welke door verzoekers niet op afdoende wijze worden weerlegd.*

Zo wordt vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun vorige beroepsprocedure met geen woord gerept hebben over de beweerde oorzaak die zij heden aanvoeren, terwijl zij reeds in februari 2016

hiervan op de hoogte werden gesteld en de zitting van deze Raad plaatsvond op 4 maart 2016. Verzoekers leggen uit dat zij op de zitting danig onder de indruk waren en niet uit eigen beweging verdere uitleg durfden geven. De Raad wijst er evenwel op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "angst" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekers hebben immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Bovendien mag redelijkerwijze ervan uitgegaan worden dat verzoekers deze nieuw verkregen én belangrijke informatie die de kern uitmaakt van hun asielrelaas, reeds op voorhand met hun advocaat zouden hebben besproken, temeer zij reeds in februari 2016 hiervan op de hoogte werden gesteld. Evenwel maakte de advocaat van verzoekers ter terechtzitting evenmin enige melding van de 'ware' reden waarom verzoeker bedreigd wordt door sjiiitische militieën.

Daarenboven heeft verzoeker ook in het kader van hun huidige asielaanvraag nagelaten de werkelijke reden van zijn vervolging te vermelden tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals in de bestreden beslissingen gemotiveerd wordt, is verzoekers nalaten om de eigenlijke reden van zijn dreigementen en vervolging aan te halen bezwarend voor de geloofwaardigheid ervan. Verzoekers hun uitleg dat "De oorzaken en in het bijzonder de politiek achtergrond van wat gebeurde, zijn eigenlijk zaken die eerste verzoekers' hoofd wat te boven gaat" komt dermate gekunsteld over en acht de Raad niet dienend ter verschoning van het onvermeld laten van de ware reden van zijn dreigementen, een element waarvoor geen politieke achtergrond vereist is. Dat dit voor verzoeker, die een zelfstandige verkoper was in zijn land van herkomst, zijn petje te boven gaat terwijl zijn echtgenote, een huisvrouw, dit wel kon vermelden bij de DVZ is al helemaal ongeloofwaardig." Verzoekende partijen weerleggen noch ontkrachten deze vaststellingen.

Verder halen verzoekende partijen aan dat op de ID-kaart de naam van Abou Nassims hoofdstam staat vermeld, met name Al Dulaim, en dit een grote stam is die gelinkt wordt met de provincie Al Anbar waar vele Irakezen zich hadden aangesloten bij IS. Daargelaten de discussie of Abou Nassim (zijn stam) eventueel zou gelinkt zijn aan IS, wijst de Raad erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat er verschillende onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas aantasten welke door verzoekende partijen niet op afdoende wijze worden weerlegd.

Waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij haar naam zelf, Al-Janabi, rechtstreeks gelinkt is met IS, merkt de Raad op dat verzoekende partijen dit gegeven waardoor zij volgens het verzoekschrift een risicoprofiel hebben, nooit zelf hebben aangebracht bij de commissaris-generaal of de DVZ. Verzoekende partijen maken derhalve niet aannemelijk dat zij omwille van hun naam een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen te koesteren.

Een verwijzing naar artikels in hun aanvullende nota volstaat niet om aan te tonen dat men in het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekende partijen in hun aanvullende nota de veiligheidssituatie in Bagdad betwisten en verwijzen naar (internet)artikelen en rapporten om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers aldaar een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verwerende partij. Verzoekende partijen brengen dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielrelaas en tot de algemene opmerkingen dat zij drie kleine kinderen hebben en familie in andere provincies, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juli 2017 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS